Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 60 784 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. RUELENS**
Collegelaan 14 / 3
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RUELENS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient een eerste asielaanvraag in op 7 september 2005. Deze resulteert in een beslissing van 23 maart 2006 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die verzoeker de hoedanigheid van vluchteling weigert. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing aantekent wordt door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geweigerd op 4 april 2007. Het cassatieberoep dat verzoeker indiende bij de Raad van State wordt niet toelaatbaar verklaard op 6 juni 2007.

Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 24 oktober 2007. Deze asielaanvraag resulteert in de beslissing van 10 maart 2008 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Het beroep dat

verzoeker aantekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt op 3 juli 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 12 januari 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag, met kennisgeving diezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"(…)
Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten E.H.
geboren te S., op (in) 23.09.1980
en van nationaliteit te zijn : Iran
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.01.2011

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiend op 07.09.2005; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 24.03.2006 een beslissing 'niet erkend' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene op 05.04.2006 bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBC); de VBC op 04.04.2007 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 24.10.2007 een tweede asielaanvraag indiende; door het CGVS op 17.03.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat aan de door betrokkene aangehaalde nieuwe elementen in zijn tweede asielaanvraag ook geen enkel geloof kan gehecht worden; betrokkene op 31.03.2008 beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 07.07.2008 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 12.01.2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene enkel documenten aanbrengt die betrekking hebben op zijn medische situatie; Het CGVS reeds stelde dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; betrokkene verklaart dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest geëxecuteerd te worden omdat hij actief zou zijn voor de PDKI: betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene dvd's en foto's aanbrengt inzake zijn activiteiten voor de PDKI in België; deze activiteiten reeds tijdens zijn vorige asielprocedure uitvoerig werden behandeld door de verschillende Belgische asielinstanties; het CGVS in de beslissing van 17.03.2008 stelde "… De elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid zijn daarenboven van die aard dat ze het onmogelijk maken een correct beeld te vormen van uw werkelijke achtergrond of reële situatie; meer bepaald op de redenen waarom u u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van de door u in België en Frankrijk gevoerde activiteiten voor KDPI onmogelijk maken. Het is voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw bedrieglijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag maakt u die beoordeling onmogelijk." ; betrokkene tijdens zijn vorige asielprocedure eveneens foto's en documenten aanbracht om zijn activiteiten in België te staven; deze activiteiten niet ter discussie staan; het CGVS oordeelde dat de door betrokkene aangebrachte elementen om zijn activiteiten in België te staven geen afbreuk deden aan de bovenstaande vaststellingen (bedrieglijke asielverklaringen) van het CGVS; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van het middel verwijst hij naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij verwoordt het middel als volgt:

"*De wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29/07/1991) schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk..."*
Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.
Dat de bestreden beslissing zonder enig voorbehoud de stelling van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 10 maart 2008 overneemt, nl. de elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid maken het onmogelijk om een correct beeld te vormen van uw werkelijke achtergrond of reële situatie.
Er is steeds benadrukt geweest dat de elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid, slechts enkele tegenstrijdigheden betreft, die meteen de reden geweest zijn om de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.
Dit neemt niet weg dat het asielrelaas van verzoeker van meet af aan hetzelfde is geweest.
Na de moord op Shwani Qadri, een Iraanse Koerd waren er betogingen. Op 9 augustus 2005 nam verzoeker deel aan een betoging in Sardasht. Toen de autoriteiten tussen kwamen en arrestaties begonnen te verrichten, is verzoeker gevlucht.
Als actief sympathisant voor de PDKI was hij zeer angstig en had hij de vrees om vervolgd te worden en dat is sindsdien zo gebleven.
In die zin zijn de medische gegevens wel relevant: verzoeker heeft namelijk het posttraumatisch stresssyndroom, angstaanvallen en dergelijke.
Met zijn huidige asielaanvraag wilde verzoeker aantonen dat hij nog steeds actief is voor de PDKI. Al het materiaal dat verzoeker heeft, werd aan verwerende partij voorgelegd: dvd's en foto's van conferenties en demonstraties van de PDKI waaraan verzoeker deelnam.
Men blijft zich echter verschuilen achter de zogenaamde "bedrieglijke verklaringen" van verzoeker waardoor men weigert ook maar enig gevolg te verlenen aan de activiteiten van verzoeker.
Anderzijds stelt men dat de activiteiten van verzoeker niet ter discussie staan.
Bij de vorige asielaanvraag werd echter nog gesteld dat verzoeker zijn PDKI-activiteiten niet concreet zou hebben toegelicht. Men verwees naar het arrest van de Vaste Beroepscommissie.
Uit dat arrest blijkt eens te meer dat de beslissing om zijn relaas als ongeloofwaardig af te doen gesteund is op niet geheel convergerende detailelementen. Verzoeker vertelde van in den beginne over zijn activiteiten in Iran: hij deelde pamfletten en CD's uit. Verder trachtte hij jongeren te overtuigen van de ideologie van de partij. Op dat ogenblik was verzoeker immers nog maar sympathisant; hij is pas nadien effectief lid geworden van de partij.
Bijgevolg dringt zich toch de vraag op of verzoeker niet kan worden beschouwd als een 'refugee sur place'.
Door te verwijzen naar de vorige asielbeslissing wordt deze vraag onvoldoende beantwoord. Het is niet omdat er in het verleden sprake was van tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker, dat hij heden geen gevaar kan lopen door zijn politieke activiteiten in België, activiteiten die thans niet meer ter discussie staan.
Dat deze motivering dan ook manifest ontoereikend is;
Dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden aangezien de bestreden beslissing niet aanduidt waarom er geen vrees voor vervolging bestaat op basis van de politieke activiteiten van verzoeker.
Dat verzoekers' relaas dan ook dient onderzocht te worden in het licht van de Conventie van Genève en minstens in het licht van art. 48/4 Vreemdelingenwet. In het bijzonder wenst verzoeker te wijzen op het principe van de 'refugee sur place'. Dit begrip wordt omschreven door de VN in haar handboek.

UNHCR Handboek p. 96:
"A person may become a refugee 'surplace' as a result ofhis own actions, such as associating with refugees already recognized, or expressing his political views in his country of residence. Whether such actions are sufficient to justify a well-founded fear of persecution must be determined by a careful examination of the circumstances. Regard should be given in particular to whether such actions may have come to the notice of the authorities of the person's country of origin and how they are likely to be viewed by those authorities."
Hieruit blijkt dat nadat de politieke activiteiten van de betrokkene zijn aangetoond, moet nagegaan worden of de autoriteiten van het land van herkomst, in casu Iran hiervan op de hoogte zijn en hoe Iran daarop zou reageren.
Artikel 500 van het Iraans Strafwetboek bepaalt in elk geval dat wie propaganda voert tegen de Iraanse republiek, gestraft wordt met een gevangenisstraf van 3 maanden tot 1 jaar.
Bijgevolg is het deelnemen aan demonstraties en vergaderingen en het verspreiden van berichten (via pamfletten, internet, Facebook, ...) voldoende om strafbaar gesteld te worden en is verzoeker van oordeel dat hij als een 'refugee sur place' kan beschouwd worden.
Men kan immers niet precies uit de bestreden beslissing afleiden waarom er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in het kader van de Conventie van Genève of waarom er geen subsidiare bescherming kan toegekend worden in het kader van art. 48/4 Vreemdelingenwet.
Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen;
Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is;
Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"*Verzoeker is van mening dat de beslissing niet de juridische overwegingen weergeeft die aan de basis liggen van de beslissing. De redenering van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 10 maart 2008 wordt gewoon overgenomen, namelijk het gebrek aan geloofwaardigheid. Verzoeker zegt dat het enkel gaat om enkele tegenstrijdigheden. Het asielrelaas is nooit veranderd. Verzoeker zegt dat hij last heeft van een postraumatisch stress syndroom na zijn problemen in het thuisland. Verzoeker heeft met deze asielaanvraag willen aantonen dat hij nog steeds actief is voor de PDKI. Deze activiteiten staan niet ter discussie, maar er wordt geen gevolg aan gegeven. Verzoeker meent dat hij een refugee sur place is. Er moet worden nagegaan of de autoriteiten in Iran op de hoogte zijn van zijn activiteiten en hoe Iran hierop zou reageren. Deelnemen aan protestacties en propaganda wordt bestraft met een gevangenisstraf in Iran. Het is niet omdat er tegenstrijdigheden zitten in het relaas van verzoeker dat hij heden geen gevaar kan lopen door zijn politieke activiteiten in België, die niet meer ter discussie staan. De motivering is ontoereikend omdat er niet verduidelijkt wordt waarom er geen vrees voor vervolging bestaat op basis van de politieke activiteiten van verzoeker.*
Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 2 februari 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.
Verzoeker verklaarde zelf niet te zijn teruggekeerd naar zijn thuisland na afwijzing van zijn tweede asielaanvraag.
De derde asielaanvraag werd geweigerd omdat verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure, en die aantonen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.
Verzoeker bracht naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag enkele documenten aan die betrekking hadden op zijn medische situatie, echter deze dienen beoordeeld te worden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, zoals aangegeven in de beslissing.
Verwerende partij brengt in herinnering dat verzoeker reeds op 11 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf deed in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De aanvraag werd geactualiseerd op 9 april 2010 en op 16 juli 2010. Deze aanvraag werd echter

ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 20 oktober 2010. De beslissing werd betekend op 3 november 2010.
Verzoeker weerlegt bovendien de stelling niet dat medische motieven op zich geen aanleiding zijn voor het in aanmerking nemen van zijn asielverzoek.
Verzoeker heeft weliswaar stukken aangeleverd waaruit kan worden afgeleid dat hij actief is voor het PDKI in België. In de beslissing wordt aangegeven dat deze politieke activiteiten van verzoeker reeds belicht werden in de vorige twee asielaanvragen. Er wordt inderdaad verwezen naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 17 maart 2008 die oordeelde dat er geen geloofwaardig beeld kon gevormd worden over de achtergrond, relaties van verzoeker met de autoriteiten en zijn vroegere politieke activiteiten. Verzoeker heeft bedrieglijke verklaringen afgelegd in zijn tweede asielaanvraag, waardoor het onmogelijk is een correcte inschatting te maken van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.
De politieke activiteiten van verzoeker in België worden inderdaad niet betwist, maar ze doen ook geen afbreuk aan het bedrieglijke karakter van zijn verklaringen in voorgaande asielaanvragen. Verzoeker minimaliseert het bedrieglijk karakter van zijn uitlatingen, en stelt dat het slechts om enkele tegen-strijdigheden gaat.
Verwerende partij merkt wat dat betreft op dat de beslissing van Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 17 maart 2008, waaruit geciteerd wordt in de thans bestreden beslissing, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds werd bevestigd op 3 juli 2008 per arrest met nummer 13.631. De vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekende partij.
Omdat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die een ander licht doen schijnen op zijn politieke inspanningen en zijn asielmotieven, kan in de thans bestreden beslissing wel degelijk verwezen worden naar deze eerdere beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker bekritiseert opnieuw deze beslissing hoewel zij reeds bevestigd werd, maar maakt vooral niet duidelijk welke tegenstrijdigheden hij met welke concrete nieuwe gegevens kan ophelderen, en op welke wijze hij het bedrieglijk karakter van" zijn vorige asielaanvragen wil weerleggen.
Verwerende partij merkt op dat verzoeker opnieuw aangeeft dat hij vreest om vervolgd te worden in zijn thuisland van zodra hij terugkeert. Echter opnieuw brengt hij zelfs geen begin van bewijs van deze stelling aan. Hij verwijst naar het Iraans Strafwetboek waaruit blijkt dat wie propaganda voert tegen de Iraanse overheid, een gevangenisstraf riskeert.
Een gevangenisstraf is eerst en vooral minder erg dan de vrees die hij geuit heeft naar aanleiding van zijn asielaanvraag om geëxecuteerd te worden. Bovendien is niet aangetoond dat de Iraanse autoriteiten inderdaad verzoeker viseren of zullen viseren van zodra hij zich terug zal aanbieden in zijn land. Verzoeker beperkt zich tot speculaties, en brengt van zijn beweerde vrees voor vervolging nog steeds geen enkele concrete aanwijzing aan. Het is nochtans aan verzoeker om minstens met een begin van bewijs te komen van zijn bewering dat hij zal vervolgd worden in zijn thuisland. Een verwijzing naar het Iraans strafwetboek en het begrip refugee sur place volstaat allerminst, zonder dat verzoeker zelf met concrete nieuwe elementen komt waaruit zou blijken dat er inderdaad gevreesd moet worden voor diens vervolging in Iran.
Terecht werd dan ook beslist dat de derde asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging moest worden genomen.
Uit artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 blijkt immers het volgende:
"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."
In de beslissing wordt zeer uitvoering omschreven waarom de aangeleverde informatie en gegevens niet zijn weerhouden als nieuw element.
De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.
De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.
"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411f 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending

van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)
"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)
De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.
In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.
Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:
"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)
"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."
(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)
Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.
Het eerste middel is niet gegrond."

2.1.3. In de mate dat uit het verzoekschrift zou moeten worden afgeleid dat verzoeker tevens de formele motivering aanvecht, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat er geen nieuwe gegevens aangebracht werden, met opgave van de redenen waarom de aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister/staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021) en op de persoon zelf. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn derde asielaanvraag het volgende antwoordde op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbracht voor de derde asielaanvraag: "*Kopieën: 6 bladen i.v.m. mijn medische situatie. Ik heb hoofdpijn omdat ik geslagen werd in Iran en ik heb psychische problemen omwille van wat ik meemaakte in Iran. Ik heb onregelmatig contact met mijn thuisland via internet (niet telefonisch) omdat het zo een beetje veiliger is. Zij kunnen niet praten over de problematiek omdat alles gecontroleerd wordt door de geheime dienst. Als ik zou terugkeren zou ik geëxecuteerd worden omdat ik ook hier nog steeds actief ben voor PDKI (zie documenten). De activiteiten die ik doe zijn zeer zichtbaar. Iran kan makkelijk zien dat ik deelneem aan activiteiten. Ik ben één van de organisatoren van de bijeenkomsten van PDKI. Ik neem foto's en ik maak reclame voor de partij. Op de dvd's is zichtbaar op welke manier ik actief ben. Ik ben voor de partij ook actief op het internet."* Voorts stelt verzoeker expliciet dat hij niets wenst toe te voegen. Als bewijsstukken geeft hij: 5 dvd's van activiteiten in België met de PDKI, 3 foto's van 28 november 2010 van een conferentie van de verschillende Iraanse oppositiepartijen, 2 foto's van 14 november 2009 van een conferentie waar Suleman Kalshin een toespraak hield, 2 foto's van een betoging voor de Iraanse ambassade in Brussel, 1 foto van 17 januari 2011 van de betoging voor de Iraanse ambassade in Brussel, 1 foto van 18 januari 2010 van een comitéverkiezing van de PDKI in België en 1 foto van 25 december 2010, de dag van de Peshmergah in Leuven.

Betreffende de medische situatie antwoordt de bestreden beslissing: "*Het CGVS reeds stelde dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische*

elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980." Verzoeker weerlegt of betwist dit motief niet in zijn verzoekschrift.

Betreffende de niet-medische bewijsstukken en verzoekers verklaring antwoordt de bestreden beslissing: "*betrokkene verklaart dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest geëxecuteerd te worden omdat hij actief zou zijn voor de PDKI: betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene dvd's en foto's aanbrengt inzake zijn activiteiten voor de PDKI in België; deze activiteiten reeds tijdens zijn vorige asielprocedure uitvoerig werden behandeld door de verschillende Belgische asielinstanties; het CGVS in de beslissing van 17.03.2008 stelde "… De elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid zijn daarenboven van die aard dat ze het onmogelijk maken een correct beeld te vormen van uw werkelijke achtergrond of reële situatie; meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van de door u in België en Frankrijk gevoerde activiteiten voor KDPI onmogelijk maken. Het is voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw bedrieglijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag maakt u die beoordeling onmogelijk." ; betrokkene tijdens zijn vorige asielprocedure eveneens foto's en documenten aanbracht om zijn activiteiten in België te staven; deze activiteiten niet ter discussie staan; het CGVS oordeelde dat de door betrokkene aangebrachte elementen om zijn activiteiten in België te staven geen afbreuk deden aan de bovenstaande vaststellingen (bedrieglijke asielverklaringen) van het CGVS; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."*

Met dit antwoord duidt de bestreden beslissing erop dat verzoeker dezelfde aard van activiteiten heeft voorgelegd en gebruikt als element van het asielrelaas tijdens zijn vorige asielaanvragen. De bestreden beslissing onderstreept dat verzoeker voordien al foto's en documenten bijbracht ten bewijze van zijn politieke activiteiten in België en dat deze activiteiten niet ter discussie staan maar dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat dergelijke documenten geen afbreuk deden aan het bedrieglijk karakter van zijn voordien afgelegde asielverklaringen.

De beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 4 april 2007, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, stelt onder meer dat verzoeker een fax bijbracht van het politieke bureau van de KDPI in Parijs dat bevestigt dat verzoeker een sympathisant is van de KDPI. Ondanks dit gegeven oordeelde de Vaste Beroepscommissie dat het document niet voldoende is om *"het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen."* Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 juli 2008 met nummer 13 631 blijkt dat verzoeker verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Iran omwille van zijn contacten met de KDPI en omwille van zijn deelname aan bijeenkomsten van de partij in België en Parijs. Betreffende dit deel van verzoekers asielrelaas oordeelt de Raad:

"*Met betrekking tot zijn activiteiten in België en zijn deelname aan een herdenkingsplechtigheid in Parijs wijst de Raad erop dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on refugié sur place claims, februari 2004).*
De Raad wijst er vooreerst op dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging in

de zin van het Verdrag van Genève. Met betrekking tot zijn activiteiten in België verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 januari 2008 dat hij sinds 2006 "eenvoudig lid" is van de KDPI (gehoorverslag p. 4), deelneemt aan bijeenkomsten/vergaderingen bij vrienden thuis, communiceerde met mensen in Iran over de partij maar niet weet of hij communiceerde met leden/sympathisanten van de partij omdat "dat (…) zaken (zijn) waarover men niet spreekt", deelnam aan het feest Rebandan, een manifestatie in Parijs op 16 september en ook nog deelnam aan de verkiezing van de leden van het comité in België. De Raad stelt vast dat verzoekers activiteiten voor de partij KDPI in België zeer beperkt zijn. Gelet op het 'low profile' karakter van verzoekers activiteiten in België en het feit dat hij niet heeft aangetoond dat hij in Iran omwille van zijn lidmaatschap bij de KDPI geviseerd/vervolgd wordt besluit de Raad derhalve dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem aangehaalde activiteiten in België kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door de Iraanse overheden. Verzoeker maakt met andere woorden niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Iran vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève omwille van zijn beperkte activiteiten en lidmaatschap van de KDPI.
2.11. Ter staving van zijn tweede asielaanvraag en in het bijzonder zijn activiteiten in België legt verzoeker tevens volgende stukken neer: foto's van zijn deelname aan activiteiten van KDPI in Europa, een attest van de afdeling België van de KDPI dd. 8 januari 2007 waaruit blijkt dat hij lid is van deze partij en deelneemt aan activiteiten van de partij, een attest van het bureau in Parijs van KDPI waarin wordt vermeldt dat hij lid is van de partij en omwille van problemen met het regime Iran diende te verlaten, een bewijs van betaling aan KDPI-België waaruit tevens blijkt dat hij lid is van de partij, een DVD met betrekking tot zijn politieke activiteiten, internetartikels over de toepassing van de doodstraf in Iran en de arrestatie en detentie van een Iraans journalist/schrijver en medische attesten waaruit ondermeer blijkt dat hij psychologische problemen heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot deze stukken niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de Commissaris-generaal de ingediende stukken niet in aanmerking."

Uit dit arrest blijkt dat de bestreden beslissing terecht verwijst naar de beslissing van 17 maart 2008 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat het gebrek aan geloofwaardigheid een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van de activiteiten voor KDPI onmogelijk maakt bij gebrek aan een correct beeld van de werkelijke achtergrond en situatie van verzoeker. De bestreden beslissing merkt op dat het van primordiaal belang is een geloofwaardig beeld te hebben van de achtergrond van verzoeker en de eventuele relaties die hij had met zijn overheid en van zijn vroegere activiteiten. Door de bedrieglijke verklaringen ontbreekt dit. De thans voorgehouden activiteiten, die in de bestreden beslissing niet worden in vraag gesteld, doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de asielinstanties. Dit motief steunt op gegevens van het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin doet verzoekers verklaring tijdens zijn derde asielaanvraag afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker stelt in essentie actief te zijn voor de KDPI en dat zijn activiteiten zichtbaar zijn. Deze gegevens waren de asielinstanties die zijn eerdere asielaanvragen beoordeelden ook gekend. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de activiteiten die hij thans aanhaalt vermogen de eerdere vaststellingen van de asielinstanties te wijzigen, rekening houdend met wat deze hebben gesteld. De Raad ziet niet in waarom de bestreden beslissing de stelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou mogen overnemen. Ter zake stelt het voormeld arrest: "*Verder wijst de Raad erop dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een tweede asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd zou zijn omdat zij voortgaat op het feit dat verzoekers eerste asielrelaas als ongeloofwaardig en bedrieglijk werd beschouwd, kan derhalve niet worden bijgetreden. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal, naast een verwijzing naar de reden van de weigeringsbeslissing in de eerste asielaanvraag, uitvoerig ingaat op de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt in het kader van zijn tweede asielaanvraag*."

De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Evenmin dient het indienen van een nieuwe asielaanvraag als zijnde een vorm van "beroep" tegen een definitieve afwijzing van een asielaanvraag. In de mate dat verzoeker derhalve zijn eerder asielrelaas herhaalt kan dit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vraag of verzoeker dient beschouwd te worden als een "réfugié sur place" werd reeds beoordeeld ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op alle aangehaalde elementen geantwoord heeft.

Verzoeker geeft ook nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast bij een "réfugié sur place", maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is kennelijk redelijk genomen. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven, zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. 1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verwoordt het middel als volgt:

"*Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)".*
"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R v St REESKENS nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.).
De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.
Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) - (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).
De bestreden beslissing is veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dat de bestreden beslissing de motieven van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.
Dat de bestreden beslissing zonder enig voorbehoud de stelling van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 10 maart 2008 overneemt, nl. de elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid maken het onmogelijk om een correct beeld te vormen van uw werkelijke achtergrond of reële situatie.
Dat echter de draagwijdte van de politieke activiteiten van verzoeker intussen duidelijk zijn geworden waarover voordien nog twijfel bestond.
Dat de aangebrachte verklaringen van verzoeker dan ook onvoldoende werden onderzocht, zeker omdat geen onderzoek werd verricht naar het toepasselijke begrip van de "refugee sur place".
Men kan immers niet precies uit de bestreden beslissing afleiden waarom er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in het kader van de Conventie van Genève of waarom er geen subsidiare bescherming kan toegekend worden in het kader van art. 48/4 Vreemdelingenwet.
Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
Het is dan ook zeer duidelijk aangetoond dat de bestreden beslissing ten onrechte besluit tot het afleveren van een bijlage 13 quater gelet op de hierboven genoemde motivering en dat de bestreden beslissing nietig dient verklaard te worden. ".

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"*Volgens verzoeker werd niet voldoende onderzocht waarom hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland. De elementen uit de beslissing van 10 maart 2008 worden zomaar overgenomen. De draagwijdte van de politieke activiteiten zijn intussen duidelijk geworden.*
Er is geen onderzoek verricht naar het begrip refugee sur place. Men kan niet uit de beslissing afleiden waarom er geen gegronde vrees voor vervolging zou zijn en waarom er geen subsidiaire bescherming wordt geboden. De beslissing werd ten onrechte genomen.
Verwerende partij merkt op dat het tweede middel niets toevoegt aan wat reeds door verzoeker uiteengezet werd in het eerste middel.
Verwerende partij verwijst daarom naar haar repliek op het eerste middel van verzoeker en concludeert dat uit niets dat verzoeker aanbrengt blijkt dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd alvorens de beslissing te nemen. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat cruciale elementen in het dossier werden genegeerd alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.
"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RW nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)
Het tweede middel is niet gegrond."

2.2.3. Betreffende de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan gesteld worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gesteund op de verklaringen van verzoeker en de door hem voorgelegde stukken, dat dit blijkt uit het administratief dossier en dat hij aldus uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. De gemachtigde van de staatssecretaris mocht in alle redelijkheid concluderen dat geen nieuwe elementen voorhanden zijn en hij bijgevolg niet verplicht was om de derde asielaanvraag in aanmerking ten nemen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het gegeven dat de bestreden beslissing *"algemeen"* is leidt op zich niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de feitenvinding niet correct is gebeurd en op welke wijze de beperkte verklaring van verzoeker verder had moeten onderzocht worden. Evenmin legt hij de precieze draagwijdte van zijn activiteiten uit. Voorts dient er niet uit de bestreden beslissing te blijken "*waarom er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in het kader van de Conventie van Genève of waarom er geen subsidiare bescherming kan toegekedn worden in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*." De bestreden beslissing dient na te gaan of er nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval was. Indien bij een eerdere asielaanvraag al onderzocht werd of de activiteiten van verzoeker in België aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dit onderzoek niet te herhalen doch kan hij zich beperken tot de vaststelling dat soortgelijke activiteiten werden onderzocht ter gelegenheid van eerdere asielaanvragen zodat deze activiteiten geen nieuwe gegevens zijn. De Raad verwijst hiervoor en voor het overige naar de bespreking van het eerste middel.

In de mate dat verzoeker opnieuw de schending van de motiveringsplicht aanhaalt in de uiteenzetting van het tweede middel verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. BEELEN